

วิกานดา อรุณสกุล : ข้อบทเกี่ยวกับการคุ้มครองการลงทุนที่ปรากฏในมาตรา 10.4 ของความตกลงเขตการค้าเสรีสหรัฐอเมริกาและชิลี. (THE PROVISION ON INVESTMENT PROTECTION UNDER ARTICLE 10.4 OF THE U.S. – CHILE FREE TRADE AREA AGREEMENT) อ.ทีปรีกษา : รศ.พิชัยศักดิ์ นรายากรุ, 170 หน้า. ISBN 974-17-5889-8.

ความตกลงเขตการค้าเสรีสหรัฐอเมริกาและชิลีมีข้อบทเกี่ยวกับการคุ้มครองการลงทุนที่ปรากฏในมาตรา 10.4 ที่กำหนดขึ้นเพื่อให้มีการคุ้มครองการลงทุนระหว่างรัฐภาคีของทั้งสองฝ่าย โดยข้อบทนี้ คือ เรื่องมาตรฐานขั้นต่ำในการปฏิบัติต่อคุณต่างด้าว

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มุ่งศึกษาถึงเรื่องมาตรฐานขั้นต่ำในการปฏิบัติซึ่งเป็นมาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วโลก น่าจะเป็นกฎหมายระหว่างประเทศอันเกิดจากเจตประณี ซึ่งในความตกลงเขตการค้าเสรีและสนธิสัญญาที่ภาคีได้กำหนดการลงทุนของรัฐต่างๆ โดยส่วนใหญ่แล้วจะใช้ให้ลักษณะนี้เพื่อตกลงให้รัฐส่งออกการลงทุนและรับการลงทุนมีการคุ้มครองการลงทุนต่อผู้ลงทุนของแต่ละฝ่าย แต่ข้อบทของกฎหมายระหว่างประเทศอันเกิดจากเจตประณีคือไม่ได้อยู่ในรูปถ่ายลักษณ์อักษร จึงไม่สามารถทราบข้อมูลได้ทั้งหมด ทั้งนี้ ในความตกลงเขตการค้าเสรีสหรัฐอเมริกาและชิลีรวมทั้งความตกลงเขตการค้าเสรีที่ประเทศไทยร่วมลงนามกับประเทศไทยต่างๆ ได้กำหนดลงในความตกลงดังกล่าวในเรื่องมาตรฐานขั้นต่ำในการปฏิบัติว่าเป็นกฎหมายระหว่างประเทศอันเกิดจากเจตประณีอย่างชัดเจนซึ่งจะประกอบไปด้วยมาตรฐานการปฏิบัติอย่างยุติธรรมและเที่ยงธรรม หลักการไม่ปฏิเสธความยุติธรรม หลักการกระทำภายใต้กระบวนการที่ชอบด้วยกฎหมาย หลักการคุ้มครองและความปลอดภัยอย่างเต็มที่ หลักการไม่เลือกปฏิบัติอันเนื่องมาจากภูมิประเทศ ที่ไม่ส่งข้อบังคับต่อประเทศใดประเทศหนึ่ง หลักการที่ไม่รุกรานผู้อื่นหรือการก่อความไม่สงบของประเทศ และหลักการที่จะรักษาด้วยกฎหมายที่ได้กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ จึงทำให้หลักการเหล่านี้ มีความชัดเจนยิ่งขึ้นโดยการทำสนธิสัญญาที่เรียกว่า Law Making Treaty

ผลการศึกษาในเรื่องการเดินคันและเรื่องการค่าชดเชยยังคงมีความชัดแจ้งกันอยู่ระหว่างแนวคิดของประเทศไทย แล้วและประเทศไทยกำลังพัฒนา โดยประเทศไทยได้มีแนวคิดว่าสามารถกระทำได้โดยเงื่อนไข 4 ประการคือ จะต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะ ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติ กระทำไปภายใต้กระบวนการที่ชอบด้วยกฎหมาย และโดยค่าชดเชยนั้นจะต้องชาระโดยทันที เพียงพอ และมีประสิทธิภาพ แต่ประเทศไทยกำลังพัฒนามีแนวความคิดว่าการกระทำนั้นรัฐสามารถกระทำได้โดยอำนาจของรัฐ ไม่สามารถกระทำการเดินคันและค่าชดเชยจะขึ้นอยู่กับความเหมาะสม นี่อย่างคงมีแนวความคิดที่ชัดแจ้งกันอยู่ จึงไม่อาจยอมรับว่าเป็นกฎหมายระหว่างประเทศอันเกิดจากเจตประณีได้ การที่ประเทศไทยร่วมลงนามกับประเทศไทยต่างๆ ได้ลงนามในข้อตกลงเขตการค้าเสรีสหรัฐอเมริกาและชิลี จึงเป็นสิ่งที่เชื่อว่าประเทศไทยได้รับการยอมรับในมาตรฐานที่ดีที่สุด ดังนั้น ประเทศไทยจึงควรจะต้องทำการศึกษาและหาแนวทางในการปฏิบัติในเรื่องนี้ให้สอดคล้องกับแนวความคิดของประเทศไทยกำลังพัฒนา

180702

4586111834 : MAJOR LAWS

KEY WORD: INVESTMENT PROTECTION/ ARTICLE 10.4/ U.S. – CHILE/ FREE TRADE AREA AGREEMENT

WIKANDA ARUNSAKUL : THE PROVISION ON INVESTMENT PROTECTION UNDER

ARTICLE 10.4 OF THE U.S. – CHILE FREE TRADE AREA AGREEMENT. THESIS

ADVISOR : ASSOC. PROF. PHIJAISAKDI HORAYANGKURA, 170pp.

ISBN 974-17-5889-8.

United States - Chile Free Trade Agreement (FTA) contains a provision regarding investment protection in article 10.4, provided for certain investment protection between the two parties, the minimum standard of treatment.

This thesis intends to study the minimum standard of treatment, a measure recognized by many civilized country as a customary international law. Most of FTAs and bilateral investment treaties of many countries always employ such a principle to provide investment protection to the investor of each party. However, as a customary international law, the minimum standard of treatment has a crucial deficiency, its non-written form, which left its scope in uncertainty. However, under the United States-Chile FTA and other FTAs between the United States and other countries, the United States always refer to the minimum standard of treatment as a customary international law, which consists of many a principle such as: fair and equitable treatment, non- denial of justice, due process of law, full protection and security, non-discriminatory treatment relating to armed conflict or civil uprising and compensation for requisitioning or destruction by the forces or authorities of the state. Such detail providing helps to clarify the standard by including as a law-making treaty.

The author finds out that the concept of expropriation, and its compensation remains a contradiction between developed countries and developing countries. Developed countries are of the view that such action can be carried out only if these 4 conditions are met i.e. must be for public purpose, non-discrimination, under the due process of law and prompt, adequate and effective compensation must be paid. Meanwhile, developing countries are of the view that the state is rightfully capable to take such action due to its permanent sovereignty over natural resources and compensation are to be considered as an appropriate compensation. Since the views of developed countries and developing countries differ, those issues should not be deemed as a customary international law yet. Thus, a reference to customary international law by the United States is beneficial to the United States but does not suitable for developing countries. Hence, should any developing country, including Thailand, admit such view of the United States, this may support the view of developed countries and ruin the view of developing countries and finally the view of developed countries becomes customary international law. Thus, Thailand should study and search for practical guidelines for such issues and try to comply with the view of developing countries.